

— чака?... „Намъ ли?“ — разгърна, окървавеното му тѣло се клепеше въ първия кръвава лъч на зората. „Той“ стоеше нѣмъ, блѣдъ предъ тази си дрипа и показа космати, буйни гърди, си на зората. Когато колѣнчи съ бинтова въ ржка, за които струеше топла кръвъ. — „Азъ не се плашя отъ смъртта“, — стреляй, — изкреше той — на артина. Когато отворената отъ него на лудия рана, стреляй! Ето тукъ“ — показа и пѣна прѣстъ, който превърже отворената отъ него на лудия рана, дълбоката си рана, — следъ това се наведе надъ бодна въ гърдите. Притисна ржка, и протрупа, и го обсипа съ безброй цѣлувки. „Синъ мой!“ — извика: „Синъ наближава, ида, ида друже мой!“ Потърси съ очи Лудия и като срещна погледа му извика: „Това е твоето дете“ и показа очите кои бѣ затворилъ. Въ отговоръ на думитъ му Лудия се просѣли. Съ топла усмивка погала мъртавецитъ, обърна погледъ къмъ изоставения окопъ и сякашъ каза: „И то е мое дете“ — изправи се бавно, залитна и падна надъ труповѣтъ... Слънчевитъ лъчи погалиха братската могила и тѣжно отминаха нататѣкъ.

„Той“ разгърна покрития трупъ и по цѣпъта на мундира позна че е на противникъ. Повлече мѣлчешкомъ лудия, и го отпусна подъ стария джбъ, надъ купчината герой...

Зората обливаше въ червения полето и лека мъгла се разтиляше. Стрелбата се усиляше и заглушаваше радостнитъ викове на лудия, който прегръщаше безжизненото тѣло на рожбата си. Струя кръвъ бликаше отъ гърдитъ му, а полуго-

Ив. Петровъ
(гара К. Баня)

ЛУДИЯТЪ И ТОЙ

Безумци, защо убивате?... Защо?... Нали всички сме чада на Христа! Нали за насъ на кръста Го разпнаха! Покайте се! Ще дойде день, ще възкрѣснатъ мъртавецитъ и всички ще се изправимъ предъ страшния Божий съдъ! Тогава какво ще отговаряте? Покайте се!

Изкривена усмивка проигра по измжченото лице и пѣна покри загорѣлитъ му устни.

— Защо ми взехте детето? Азъ го обичамъ, върнете ми го! Не го крийте!! Азъ ще го намѣря!!... Дайте ми го, дайте!!...

Кършейки молитвено ржце, лудия цѣлува земята и се прошепна: „Съ кръвъ е напоена!... Съ кръвъ на хиляди деца“. Наведе се, грабна шепя прѣстъ и я захвърли. Голѣмитъ му черни очи искреха. Ту блуждаеха, ту се въртѣха безцѣлно. Широкиятъ космати гърди, покрити съ дрипи се разтърсиха и адски кикотъ се разнесе.

„Въ ареста!“ Чу се студена заповѣдь. „Пакъ ли е избѣгалъ отъ тамъ“?...

Хванаха го. „Той“ го поведе съ натѣкнатъ ножъ молейки го да не вика, но Лудия ржкома-хаше, караше се нѣкому и повтаряше: „Върнете ми детето, не убивайте!“ Тѣлото му трепереше и огъваше подъ тѣжестта на душевного му помрачение.

„Бие искате да ме убисте? Не се плаша азъ познавамъ смъртта. Тя се носи вихрено на огнена колесница, мете, помита кждето мине!“ Той показваше съ треперяща ржка мѣстото, кждето смъртта бѣ извила своето кръшно хоро, тамъ кждето и неговия единственъ синъ се понесе въ забрава, съ устремъ въ лудешкия танцъ на смъртта...

Зазоряваше се. Луната надничаше задъ черенъ облакъ. Снопъ лъчи освети редицата окопи. Войници, полуглезнали въ тѣхъ, въ боева готовностъ, се вслушваха въ непрестанния споръ на орждията и чакаха знакъ за атака. Една сѣнка се мѣрна предъ изпокъсаната телена мрежа и се залута въ мрака.

„Той“ трепна, загледа се въ нея и му се стори, че тя се навежда надъ студениятъ тѣло, сякашъ ги цѣлува. Човѣкъ ли бѣ това? Или смъртта е дошла, да се порадва надъ трофея? Може би, сѣ я повикали мъртавецитъ пакъ да я подиграятъ, — помисли „Той“ и тргна срещу нея. Плачъ и смѣхъ, сатанински смѣхъ долиташе. „Той“ извика: „Затаи дѣхъ, стисна дългата си пушка.

Лху, безгрижно си поигра съ натѣкнатия ножъ на нея и мързеливо отмина нататѣкъ. Сѣнката изплува изъ мрака, очерта се човѣшка фигура. „Неприятелски секрет“ — помисли „Той“ и се премѣри. „Стои! Стои!... Грохота на орждията жадно погълна съдбоноснитъ му думи... Сѣнката на маляваше, бѣгаше... Стои! Стои!“ За сѣтни пѣтъ извика и натисна спусъка...

Луната крадешкомъ погледна полето. Сребристи лъчи нѣжно погалиха разкривенитъ отъ ужаса лица на мъртавецитъ.

Давешкомъ „Той“ погледна на любимитъ си другари, които отъ два дни спѣха вѣченъ сънъ. Докосвайки се до тѣхъ „Той“ тръпѣше, и пѣтъ обливаше тѣлото му. — „Гѣ спятъ“, помисли „Той“. Не чуватъ вече зловищата пѣсенъ на орждия а, шума на желѣзнитъ птици, сякашъ ги преспица. Нима ще избѣгна тѣхната съдба?!

Съ тази мисль не забелѣза какъ стигна до купчина трупове налегали подъ стария разлистенъ джбъ, тамъ кждето вѣчния сънъ ги заваря. Спре се и се вгледа въ тѣхъ. Две широко отворени очи жадно го гледаха... Сѣтния мигъ на живота бѣ оставилъ яркъ отпечатѣкъ на това, инѣкъ гладко, винаги засмѣно лице, а сега изкривено, обезобразено. Извица съсирена кръвъ надничаше изъ редицата бисерно бѣли зѣби. „Той“ вли уморено погледъ въ угасналитъ очи на любимия си отъ детинство другаръ, опре ржка на земята и я отдрѣгна. Кръвъ полепна по нея, кръвта на любимъ другаръ, синътъ на лудия баща. „Друже, — простена той — ще отмъстя за тебе!“ Вдигна ржка и съ треперящи прѣсти натисна студениятъ клепачи. „Спи, спи“ — издума „той“. Следъ това пристегна паласкитъ и приведенъ тргна по диритъ на загубилата се сѣнка.

При слабата свѣтлина на зората „Той“ виде въ изоставенъ окопъ човѣкъ; колѣнчилъ надъ трупъ. Смѣхътъ и нѣжнитъ слова се сливяха съ бѣрабаниятъ огънъ на артилерията. „Той“ насочи пушката си, но нѣщо стисна гърлото му... „Стои“, едва прошепна. Човѣкътъ бавно се изправи, закривайки трупа. Отправи погледъ къмъ него и каза: Намѣрихъ детето си... То спи... Тихо! Тихо! — Лудия, ти всрѣдъ мъртавецитъ?... — извика „Той“ — Ела, намѣрихъ детето ти... Очитъ му още гледатъ за тебъ. Търси те, чака те, ела! — Намѣри — изрече лудия и стисна грѣдта си.